

Vychází 1., 10., 20.,
každého měsíce o 10.
hodině.

Expedicí se nachází v ho-
stinci u arcivévody Ště-
pána.

Kdo všechna čtyry čtvrt-
letí odebere, obdrží pra-
emii.

DALIBOR.

Předplácí se: čtvrtl 1 zl.
půll. 2 zl., celor. 4 zl.
rak. č. S poštou: čtvrtl.
1 zl. 15 kr., půll. 2 zl.
30 kr., celor. 4 zl. 60 kr.
rak. čísla. Pro státy ně-
mecké: půll. 1 tol.
20 nov. gr., celoročně
2 tol. 40 nov. gr.

Hudební časopis s měsíční notovou přílohou a s roční praemií.

Odpovědný redaktor:

Emanuel Meliš.

Píseň Čechů.

My jsme jak mořské úskalí,
o něž se vlna láme,
my vlasti zhoubným návalům
udatně odoláme.

A pevně státi budeme
tak jako mury hradné,
v čas potřeby dokážeme,
že námi svornost vládne.

Čech dovede se zahájit,
kde toho právo žádá,
ve vlastní sílu nezlomnou
on důvěru svou skládá.

Frant. A. Hora.

Josef Leopold Zvonář.

(Pokračování.)

Od té doby, co Pič u Z. náklonnost anějakou schopnost k hudbě poznal, stal se mu otcovským přítelem; podporoval jej, kde jen mohl i podněcoval jej k pilným studiím; podle svého způsobu vyučování, obeznámil jej nejprve s Bachovými skladbami. Pič byl jeden z největších ctitelů Šeb. Bacha. Neušel ani den, aby se nebyl jeho fugami obíral. Mimochodem budiž řečeno, že je hrál mistrovsky a že bývalo po dlouhý čas jeho nejmilejším pobavením po stole, zasednouti si k pianu a hráti Bachovy skladby; mnohdykrát neodložil ani svrchník ani klobouk; skoro se může říci, že šel z hostince rovnou cestou k pianu. Svou zaujatost pro Bacha, přenášel v pravém smyslu slova na své žáky; který z nich smysl pro Bacha neměl, ten neplatil u něj nic. Pravým geniálním tahem učitelským jeho byl způsob, že dal nejdokonalejší a nejvzornější skladby tohoto mistra i nejslabším žákům; dle toho jak se tito

k nim chovali, t. jak se snažili v moc je dostati; soudil pak na jejich schopnosti a vytkl si cestu, níž je dále vedl. Suchopárnými a planými kusy nemučil žáky nikdy. Pič uvedl tedy také Z. záhy do chrámu Bachovy músy a nepřepočel se, neboť tento se sháněl brzy na to jen po samých Bachových skladbách. Nož pravý ocel, který by byl živou jiskru z mrtvého kamene vyloudil, posud ještě nepřišel, nedal však dlouho na sebe čekati. Jeden spolužák Z. přinesl sebou do školy *Beethovenovu As-dur sonátu op. 26.*, a obrátil se na něho, aby mu ji opsal; tento byl po vůli, vzal sebou sonátu domů, zasedl si ku malému klavírku, a zkusil hráti thému; zvuky nikdy před tím neslýchané začaly ho dojímat a prsa svírat; nevýslovná touha se ho zmocnila, oko se zarosilo a — hudební músa upoutala ho na vždy. Beethoven byl nyní jeho vidinou, jeho sluncem, jeho — *vším.* — — Nedlouho na to, měl již skoro všechny sonáty Beethovenovy, jež si opsal, ačkoli ještě nebyl v stavu správně je vyhráti. Nyní teprve začal s dvojnásobnou horlivostí všechno, co se na hudbu vztahovalo, študovati; mimo kontrapunktická cvičení, študoval partitury mistrů od nejstarších dob, čítal pilně díla o hudbě jednající, přede vším „lipské hudební noviny za vedení Schumanna,“ sestavoval si partitury z jednotlivých hlasů a harmonisoval pilně staročeské chorály. V praktické hře na varhany prospíval jakž takž, ve hře na pianě nikoli, neboť až posud žádné neměl. Osud z něj sotva chtěl mít virtuosa; neboť jak mu ve vědecké části hudby přízniv byl, tak mu byl nepřízniv v praktické; vzhledem k prvním, vpravil mu do rukou ta nejlepší díla, která si jen začátečník v umění přát může; vzhledem k druhému nedopřál mu jen bídný klavír o čtyrech oktávách, kde dva klávesy na jednu strunu šly; není to osud? A přec byl rád, že alespoň takový klavír měl. Jeho vinnou to není, že nedělal svou hrou nikdy furóre; dokud měl čas a chuť k praktickým cvičením, neměl piano, a že se vždy o nějaký nástroj staral. svědčí to, že si koupil již dřív klavír za 1 zl., pravím: *klavír za jeden*

zlatý stříbra. Ten byl ale v tak dobrém stavu, že ani neví, jestli vydával nějaký tón; měl asi tučet strun, a když chybící struny natáhl, přišel truhlík z křihu a nechtěl více službu dělat.

Varhanickou školu odbyl Z. s dobrým prospěchem, na premianta to ale nepřivedl; proto ale se stal přece rok na to (1844) asistentem Píčovým na varhanické škole, se služným 5 zl. stříbr. Toho roku konečně se dopídil „Weissova“ flüglu, a hleděl ve hře dohoniti, co až potud zameškal. Prohrál cvičení od *Schmidta*, *Cramera*, prodělal *Clementiho* „*Gradus ad parnasum*“, *Henseltovy* a *Chopinovy etudy*, *Cramerovy Duskovy*, *Mozartovy* a přede vším *Beethovenovy* sonáty, jakož i značnější díla *K. M. v. Webra* a *Hummla* i *Bachův* „*wohltemperirtes Clavier*.“ Mezi tím skládal pilně pro piano, varhany a zpěv, učil se italské řeči, vyučoval ve škole denně čtyry hodiny, opravoval skladby žáků, což bylo krušnou ale jemu užitečnou školou, a zastával službu varhanickou v několika kostelích. Později, když asistentství složit chtěl, stal se *druhým* učitelem a spolu učitelem zpěvu ve zmíněném ústavu.

(Pokračování.)

Stav hudby v 18. století v Čechách.

Líčí redaktor.

(Pokračování.)

Kuchař Jan (nar. 5. března 1751 v Chotci) byl prvním varhaníkem v Praze; spojoval znalosti svého učitele Seegerta v generalbussu se vkusem a vážností v přednesu. Může se téměř říci, že v tomto ohledu svého znamenitého mistra předčil. *Kuchař* byl spolu výtečníkem na harmoniku a na piano, a velmi oblíbeným učitelem na tomto nástroji a ve zpěvu. Byl druhdy kapelníkem operní společnosti a přispěl tím mnoho k bývalé dobré pověsti tohoto ústavu. Jeho skladby jsou velmi dobré; zvláště *baletty*, *koncerty* pro varhany a *operní* kusy. Slovem *Kuchař* byl jeden z nejprvnějších umělců hudebních v Praze, přitom rozšafný a osvícený.

K tomuto sloupu národní slávy v umění hudebním zasluhuje přivtělen býti *Ložek* starší, jeden z nejdůkladnějších theoretiků hudebních, výtečný učitel klavíru a výborný varhaník. Čacký tento umělec spojuje se svým uměním velkou znalostí literatury Římanů; znal Tacita, Horáce a Cicerona právě tak dobře, jako Mozarta a Haydna! Žil ve filosofické skutku odloučenosti.

Za tehdejších časů vzbuzovalo několik mladých mužů svými talenty a skladbami pozornost a účastenství. Mezi těmito slušno následující uvést: Josefa Röss-

lera, *Diviše Webra* a *Jana Vitáska*. Příroda poskytla všem třem značných vloh, kteréž z větší části svou pilností bez zvláštních učitelů k velkému vstupni vzdělanosti vzdělaly. Zvláště to platí o čackém Rössleru. Osvědčoval již záhy náklonnost k hudebnímu umění. Bez podpory a bez určité vyhlídky oddal se úplně hudbě, a žádná překážka nebyla tak velká, by jeho horlivost přemohla. Studoval neunavně díla dobrých spisovatelů a partitury velkých mistrů. Tím stalo se, že i bez učitele skvěle učinil pokroky. *Rössler* byl nějaký čas *Kuchařův* důstojný nástupce v operním orchestru, kdež mnohými kusy, jmenovitě operou „*Amor a Psyche*“, kteréž se velice líbila, i v tomto oboru se vyznačil. Mimo to hrál piano s velkou obratností, prací a vděkem a dobyl si svými italskými operami, kteréž pro karneval Benátský r. 1798 skládal, a ku kterýmž mu znamenitý opat Prato texty pracoval, čestného jména v Itálii.

Jindřich Diviš Weber (nar. 1771 v Čechách) byl jeden z prvních, jenž myšlenku o založení Pražského konservatoria v skutečnost uvedl a napotom ředitelem téhož ústavu se stal. Co učitel byl *Weber* výborný, neboť vzdělal velký počet znamenitých hudebních umělců na př. *Ig. Mošelesa*, *K. M. z Bokletů*, *Josefa Dessaura*, *V. Kalivodu*, *Ed. Kleinwächtra*, *Elišku Barthovou* a mnohé jiné. Velkých zásluh dobyl si *Weber* zlepšováním dechových nástrojů. *Weber* složil mnoho skladeb, mezi jinými velmi zdařilou hudbu ku kantátě na vysvoboditele Čech, arcivévodu *Karla*, kteréž se na narozeniny císařovny 1797 dávala; dále složil *Weber* písně, mše, 18 kvartetů, tance, kvartetta, koncertní kusy, kvartetta pro lesnice atd., kteréž o velkém talentu a bohatství myšlenek svědčily.

J. Vitásek (nar. 22. února 1776 v Hoříně, † 7. prosince 1839, byl žákem *Fr. Duska*. V krátkém času dosáhl takové dokonalosti ve hře na piano, že v hudebních akademiích nejtěžší koncerty *Mozartovy* s nejskvělejším úspěchem přednášel. *Fr. Dusek* vážil si ho ze všech žáků svých nejvíce. Sám *Mozart* při svém pobytí v Praze (tenkrát byl *Vitásek* 19 let star) chválil hru jeho. *Vitásek* skládal sonaty, kvartetta pro smyčcové nástroje, koncerty pro piano, housle, fagot a klarinet, několik symfonií a příležitostných kantát, mše a rekvie.

Méně bohatá byla za tehdejších dob Praha na výtečné instrumentalisty, jelikož každý umělec důkladně se vzdělavší, vlastně českou, jako se to i nyní stává opouštěl, aby v cizině výživu našel. Něco virtuosů na jednotlivý nástroj, kteříž ve vlasti zůstali, museli své výživy, jako nyní, vyučováním si dobytí a ztratili při tom čas a rozmar, by se dále vzdělávaly.

V klavírní hře vynikali: Čeněk Mašek, Jan Vi-

tásek, J. Rössler, Jan Kuchař, Ložek a Jan Wenzel, varhaník u sv. Vítu v Praze, jenž se co výtečný hráč a pianista znám byl. Wenzel uspořádal operu „Idomeneo“ a dvě symfonie od Mozarta pro klavír a tiskem je vydal.

(Pokračování.)

Z Vídně, 21. února.

(Slovanská beseda. — Sl. V. Zadrobilková. — Koncerty. — Operetka „Dafnis a Chloe.“ — Opera Rubinsteinova.)

(—v—) Na den 9. března zařídí „výbor slovan-
ských besed“ k oslavě apoštolů slovan-
ských *Cyrila* a *Methoděje* velkou *slovanskou besedu* „u Šperla,“
při kteréž jak doslýcháme, spoluúčinkovati budou sl. V.
Zadrobilková, pp. *Teršák* a *J. Král* a j. V ten samý
den budou se také besedy odbývati v Praze, v Brně a
Záhřebu. — Právě se nám dostala do rukou krásně vy-
vedená podobizna sl. V. *Zadrobilkové* (litografie od
Kriehubera), která věrně podává sličné a jemné tahy
krásné a geniální této umělkyně a skladatelky. Pod
vlastnoručním podpisem nachází se dva takty národní
písně „*Ach není tu, není*“ a slova „Od Slovanů ve
Vídni.“ — *Hudební soirée* sl. *Zadrobilkové* budou
se odbývati 7., 14. a 21. března; taktéž bude tatáž
umělkyně spoluúčinkovati při zábavě spolku „*Hesperus*“
23. března u Šperla a v koncertě zpěvačky B. Buryové
v saloně *Streicherové* dne 1. března a dne 5. března
v koncertě mladého skladatele A. *Stelzmüllera*. Dle pro-
gramu vydaného bude sl. hráti „*Spinnlied*“ od *Dreyschocka*
a vlastní kompozici „*Galopp*.“ — Sl. *Marie Mösnerová*
bude dávatí dne 2. března první svůj koncert. — *Taussig*
dne 24. t. m. druhý koncert a předvede samé kusy
Lisztovy. — Violinista *J. Joachim*, který v svých prvních
2 koncertech velmi slavného došel výsledku, uspořádá 25.
t. m. třetí. Ten samý den koncertovati bude též pianistka
Žofie Coronaldi a 23. *Th. Kressová*. K tomu ještě jsou
kvartetní produkce *Helmesbergovy*. Nuže, co chceme
více? — Zkoušky k operetce „*Dafnis a Chloe*“ od *J.*
Offenbacha počaly již v *Treumannově* divadle. Předsta-
vení bude prý na začátku března. V sobotu dne 23.
dávala se zde *ponejprv* nová opera „*Děti pusty*“ od
Ant. Rubinšteina. Jak se všechny zdejší noviny sho-
dují, je hudba trochu jednotvárná. Nejlepší část opery
této jsou první dva akty a kusy pospolné; zvláště vy-
niká sbor dívek a žen se svatebními dary. Poslední
dva akty jsou mdlé a jen výtečná hra *Alojse Andra*
a paní *Csillagové* byla sto, obecnost k pozornosti
upoutati.

Hummel a Field.

Výjev ze života.

Roku 1823 přibyl Hummel do Petrohradu, kdež
ho dobrá jeho pověst už předcházela, a dal zde něko-
lik koncertů, jež velmi čteně navštiveny byly. Ve svých
večerních hudebních zábavách žádal, aby mu někteří
umělci, nějaké thema udali. Předložilo se mu jich ně-
kolik, a Hummel je varíroval s takovou snadností a tak
důmyslně, že způsobil všestranného nadšení. Odtud
odebral se do Moskvy, kdež znamenitý pianista Field
tehdyž bydlel. Ačkoliv oba tyto umělci nikdy se nevi-
děli, znali přece velmi dobře obapolnou dobrou svou
pověst.

Jednou z rána šel Hummel ve svém obvyklém ne-
dbalém zevnějšku k Fieldovi, jenž skromný hôtél garni
obýval. Nalezl ho v županu a s dýmku, an právě
jednoho ze svých žáků vyučoval.

„Rád bych mluvil s panem Fieldem,“ řekl Hummel.

„To jsem já pane, co račte?“

„Rád bych se s Vámi seznámil; jsem přítel hudby;
vy však jste zaměstnán, nechci Vás vytrhovati; posečkám.“

Field mu podal židli, aby se posadil, tázaje se,
jestli mu kouř tabáku neškodí? — „Nikoliv,“ odvece
Hummel „kouřím také.“

Přítomností neznámého ostýchal se žák tak, že
se na několik minut odstranil. Mezi tím časem změřil
Field svého hosta pozorným okem, a našel v jeho osobě
něco velmi podivného. Látka k rozmlněv byla brzy
nalezena.

„Jaké zaměstnání máte v Moskvě?“ tázal se Field.
Hummel odpověděl, že v záležitostech obchodních sem
přijel, jsa však vášnivým ctitelem hudby, že nechtěl
město toto opustiti, aniž by byl Fielda uslyšel, o němž
tak výborná pověst po celé Evropě se roznáší.

Field byl zdvořilý dosti a vyhověl přání jeho. Ač-
koliv svého hosta za Midasa považoval, přebral mu přece
jednu ze svých kapric, jejíž provedení dojmavé bylo.
Hummel poděkoval se mu mnohokrát za jeho laskavost,
ujišťuje ho, že nikdy neslyšel s takovou lehkostí a ur-
čitostí na piano hráti.

Field odpověděl mu na to, v ironickém smyslu:
„Jelikož tak vášnivě hudbu milujete, budete přece umět
sám také na nějaký nástroj hráti?“

Hummel se zdráhal zpočátku, řka, že sice ve
své otčině někdy na varhany hrával, že se však po
Fieldovi nikdo osmělití nesmí, nástroje se dotknouti.

„Jednostejně,“ odvětil Field, „milovník ví vždy
něco k výmluvě“ a usmívaje se, těšil se již napřed na
to, co uslyší.

Tu počal Hummel, beze další přede hry, to samé
thema varírovati, co Field před tím přednesl, to však

s takovým svého geniálního ducha hodným nadšením, tak důrazně a s takým překvapujícím způsobem, že Field poslouchal jako zkamenělý. Dýmku nechal na zem padnouti, vytřel si slzy z očí, a obejmuv Hummla, zvolal: „*Vy jste Hummel*; Hummel jest jediný na světě, jenž takového nadšení schopen jest.“ Hummel musel všechny síly vynaložiti, aby z rukou svého obdivovatele se vyprostil.

Na tento způsob seznali se oba tito umělci. Několik dní na to měl Hummel koncert dávat. Field ho přemluvil, aby kus pro dvě piana složil, jež oba s takovým výsledkem provedli, jakýž se lépe pojmouti než vyličiti dá. Vítězslav Guth.

Mysliveček.

Výjev ze života českého umělce.

(Pokračování.)

„Synfonie Březen,“ oznamoval *Seeger*.

S hymnou započala hudba; byl to chorál, naznačující významnost bohu posvěceného času. Tu zahřměly kotle, dozněly však poznenáhla; dlouho držené tóny ozuamovaly, že svět ke hrobu kráčí. Dlouhá pauza na to následovala. Unisono naznačuje plesání, orchestr vpadl. — On vyvstal — země ze svého spánku se vzbudila a život byl kolkolem. Vesele zavznívala hudba pořáde, až konečně zase s touž hymnou skončila, s kterouž započala, což takořka díky stvořiteli vysloviti mělo.

Koncert byl ukončen, hosté byli rozniceni, každý si přál s mladým skladatelem blíže se seznámiti. Hrabě Černín dal ho k sobě zavolati.

„Vaše skladby nás všechny roznítily,“ řekl, klepaje mu na ramena, „máte nadání a při stálé pilnosti a dobrém návodu ještě to daleko přivésti můžete. Srděčně rád přispěju, co budu moci, k vašemu zdokonalení. Přijďte zejtra ke mně, uuluvíme si to.“

Překvapený jinoch chtěl hraběti ruku políbiti, ten mu však toho zabránil, a tisknutí ruky dosvědčovalo mu blahosklonnost vysokého mecenáše.

Když druzí hosté, každý dle svého způsobu jinochovi něco pochlebného byli řekli, vstoupil hrabě Rosamonte k němu: „Podářená jest skladba vaše,“ řekl, „dokázal jste, že máte vlohy, jaké málo kdy se naleznou, avšak zde neb onde není provedení bez vady, vaše idey jsou ještě spleteny, ještě dobře neznáte celek spojití, kontrastu se ještě důkladněji přiučiti musíte; dlužno vám bude slyšeti italské mistry a od nich se učiti, a ručím vám za to, stanete se slavným skladatelem.“

„Co vaše hraběcí milost mi tu praví,“ odvětil ji-

noch, „to až příliš cítím; uznávám, co ještě překonati musím, než budu s to, abych se odvážiti mohl, po boku nějakému mistru se postaviti. Cítím to arcif, co vyznačiti chci, schází mi však síla, abych mohl ve zvucích vyjádřiti, co ve mně žije. Nápěv ozývá se mi v uchu, nelze mi však jej zadržeti, neumím zvuky k harmonii spojití, jež smysly mé vábí, neumím napsati božskou myšlenku, již duše moje myslí.“

„Nezoufejte,“ odvece hrabě, „a kráčejte pilně na dráze, kterou jste nastoupil, ona vás jistě přivede k cíli. Především jděte do Italie, poslouchejte pilně naše maistry a až pocítíte síly, něco velkého vyvésti, přijďte ke mně do Neapole; chci se tam postarati o příležitost, jak byste své nadání veřejně osvědčiti mohl.“

Jinoch byl tím tak velice překvapen, že sotva s to byl, se poděkovati; učinil malou poklonu a šel opět do orchestru. Šlo se ke stolu. Sloužící přinášeli nejlepší pamlsky, jež Italie a Francouzsko poskytnouti mohou, v křišťalových sklenicích perlila se nejvzácnější vína a vesel byl každý. Mluvil se o Italii, o tomto ráji Evropy, o jejich věčně květoucích zahradách, o čarovných zámcích, o kráse tamnějších žen, o bohatství výtečných mistrů, o výborných hlasech zpěváků a o zvučnosti její mluvy, její hudby.

„Máte pravdu,“ řekl Černín k hraběti Rosamontovi, „vaši zpěváci jsou mistři ve svém umění, podivuhodná jest zběhlost jejich hrdel, — já ale, zvyklý na jednoduchý zpěv, miluju nejvíce prostý nápěv. Italská řeč, dobře mluvena, jest již hudbou, nač tedy ji ještě šňořením přepřívati? O kéž bych zase jednou mohl krásným hlasem nějakou, v té řeči zpívanou, jednoduchou píseň uslyšeti, píseň, jakouž gondolníci v Benátkách ve svých bárkách zpívají.“

„Takovou můžete hned uslyšeti,“ odpověděl hrabě, „jsme vám za vaše laskavé přijmutí příliš zavázáni, abych měl pochybovati, že by má neř vám k libosti nezazpívala barcarolu, jakouž vy si přejete.“

Mladá markýzka se začervenala; prosící však pohled jejího strýce byl jí příkazem, by jeho vůli vyhověla.

„Laskavost odpustí slabosti mého zpěvu,“ řekla pokloniv se před společností a prosíc o loutnu. Nástroj byl přinešen; s velkou umělostí přednesla předehru, pak zpívala benátskou barcarolu. Byl to zpěv andělský, jednoduchý a krásný, jako posud slyšen nebyl; skončila, a chvála oněměla na čas v ústech každého přítomného, aby po chvíli tím vydatněji ze všech úst plynula. Rosamonte sám byl tak překvapen, že neř svou objímaje, na čelo jí políbil; hrabě Černín byl pln chvály, ano pravil že ona jeho slavnost svým zpěvem nejvíce zvelebila; hraběnka přitiskla dívku na svá prsa a i nejhrdější dámy, které si jí při příchodu ani nevšimnuly, šly k ní, chvalořečice jejímu krásnému

zpěvu. Přítomní hudebníci obdivovali tento nadobyčejný hlas, a přišli při této chvále do takového zápalu, že tím způsobili hluk, jenž byl pro takou společnost příliš velký. Toliko jen jediný mlčel. Byl to Josef *Mysliveček*. On, jenž chvíli před tím neočekávané triumfy slavil, on cítil, jak velice shovívaví vysocí hosté k němu byli, a neslušné se mu to zdálo, že tito nadané pěvkyni a jáсотem své city nevyjádřili. Nebyl s to vlastně ani slova říci, srdce jeho však jásalo tím větší pochvalou! Tancem skončila se slavnost. Ni měnivé pohyby tanečnicků, ni vznášející hudba, ani všestranná radost nemohly Josefovou pozornost upoutati; seděl v koutě u okna blíže orchestru, ucho jeho slyšelo jen barkarolu, mezi tím, co oko jeho na ono místo pořádě pohlíželo, kde zpěvkyně seděla. Uspořadatel této slavnosti, padesátiletý živíc, přiblížil se k dívce, poklonil se před ní a v okamžiku postavili se oba do řady k započatému menuettu.

Spanilost a půvabnost, s jakouž tančila, nedá se vysloviti; každý byl zanícen. Josef nespustil oka s ní a následoval každý její pohyb. Tu stalo se náhodou, že pohled její s pohledem jeho se setkaly, přívětivý úsměv uhostil se okolo jejích úst, a vřelejší upřela oči své na jinocha. Byl to však toliko okamžik, v němž nebesa otevřena mu byla, pohyb tance odejmul mu tu

blaženost, a když panna opět ostýchavě oko zdvihla, začervenaly se její tváře, odvrátila zrak od obdivovatele, a neodvážila se již ani se na něho podívati. Tanec byl ukončen. Množství hostů obstoupilo tanečnicki, kdežto Josef ze sálu ven vyběhl. V síni k se vstoupil k oknu, patře do jasného nebe; libežná vůně, jež z kvetoucí zahrady pod ním vycházela, oněměla jej snad, neboť on stál dlouho na tomtéž místě, a zpamatoval se teprv, když již sloužící s hořícími povětrnicemi okolo něho kvapili, svííce odcházejícím hostům. Josef chtěl nazpět do sálu, tu vystoupil z něho hrabě Rosamonte se svou netí, doprovázen uspořadatelem slavnosti. — Hrabě poznav jinocha, podal mu ruku, řka: „S Bohem! Kráčejte jen směle na vaší započaté dráze, ona vás brzy a jistě ke krásnému cíli povede.“

„Addio,“ ozval se jemný hlas Emmi. „Addio maestro, avšak jen na krátký čas addio, v Neapoli doufám, že vás opět uvidíme.“

Byl to hlas, jako nějaké sireny.

„Slavnost jest u konce; na koho čekáš,“ tázal se ho známý hlas. Byl to Seeger, jeho učitel. „Pojď se mou domů,“ připojil k tomu vezma ho za ruku.

Tento se otrásl a aniž by slova odpověděl následoval jako mašina udiveného ředitele.

(Pokračování.)

FEUILLETON.

Z Prahy.

Stavovské divadlo. Repertoire těchto posledních dnů měsíce února neobsahoval právě mnoho zajímavého, zvláště co se provedení týká. Zpěvohra „Bálová noc“ od Auber a byla se známým obsazením dne 21. února opakována. Pan Fektér zpíval opět velmi namáhavě; i sl. Luccová a p. Hertzsch nebyli dobře disponováni. Zajímavou novinku předvedla sl. Müllerová dne 23. února. Vydolila sobě „Pensionat,“ dvouaktovou komickou operu od Suppé. Trefně podané libretto souhlasí s hudbou velmi dobře, ač se upříti nedá, že vyjma první preghiery, skladatel ze značných italských oper čerpal. Rhythmy jsou živé a melodiezni, však tanečním kusům velmi se podobají. Instrumentace obsahuje všude dosti barvitosti. Slečna Müllerová a pan Markvordt hráli hlavní úlohy celého dějství; provedení obou až na prosu p. Markvordta bylo výborné. Ostatním úlohám dostalo se více neb méně špatných sil. Tak n. př. neměla by se sl. Monhauptová na žádný způsob v operetce zaměstnávat, an její hlas nemile na sluch účinkuje. Operetka se líbila, a četné obecenstvo vyznamenalo sl. Müllerovou často hlučným potleskem. Druhý den byla operetka opakována. — Vložená zpěvohra „Josef a jeho bratři“ od Meluha byla po dlouhém čase ve středu provedena. E.

— Pan Julius Th. Höger uspořádá letos 4 hudební zábavy ve svém hudebním ústavu (kolovratská třída č. 391—1), a sice dne 3., 10., 17. a 23. března r. 1861 v 5 hodin večer.

— Druhý koncert našeho krajana, Jul. Schulhoffa v Paříži byl ještě skvělejší, než první. Od té doby, co geniální Chopin hlavní město na Sekvaně svými čarozvuky okouzloval, nevzbudil žádný umělec takého nadšení u Pařížského obecenstva, jako Schulhoff. Přednášel transkripci na Haydnovu symfonii, pak svou balladu, svou piecu „Près de fontaine,“ „Zastaveničko“, tanz, capriccio a polonaisu s neslýchaným úspěchem.

— Obchodník v musikaliích, pan Robert Maria Veit, bývalý nakladatel „Dalibora,“ zemřel dne 23. února t. r. na souchotiny. V úterý byl pochován.

— První koncert konservatoria v neděli dne 24. t. m. vynikal zajímavým programem. První oddělení tvořila symfonie s úderem v bubny od mistra J. Haydna. Jak se vypravuje, povstala symfonie lato tím, že Haydnovi v Londýně symfonie provozujícímu obecenstvo klímalo. Aby se Haydn nad netečností obecenstva pomstil, složil symfonii s úderem v bubny, která je vždy ze spánku vytrhla a tak k pozornosti upoutala. Vedení mladistvého okestru převzal za příčinou churavosti ředitele pana B. Kittla výtečný professor pan Moric Mildner, jenž sku-

tečně p. ředitele důstojně zastoupil a osvědčil, že taktovkou výborně vládne. Skladba byla velmi přesně a živě přednesena a provedení až do nejjemnějších nuancí vynikající je důkazem, že p. prof. Mildner s velikou pilí se žáky synfonii tuto prodělal. Zvláště krásně podána byla druhá věta; v poslední držely se smyčcové nástroje, velmi statečně. Orkestr došel za tak výtečné provedení po každé větě hlučného potlesku a p. prof. Mildner byl ku konci volán. Oddělení druhé věnováno bylo třem solistům. Z těchto vynikl daleko nade všechny Jan Hřímalý (přijat r. 1855). Juž mnohokrát zmínili jsme se o tomto velenadáném mladíku, jenž už před několika lety velkého podivení vzbudil. Že velký talent jeho velmi rychle se vyvinuje a že pilná studia koná, dokázal v tomto koncertu. Přednášeli půvabný Mendelssohnův koncert E a byl vícekrát sám a konečně s p. Mildnerem vyvolán. Též Josef Müller (přijat 1855) slušného dosáhl výsledku. Pískal varice a rondo od V. Kalivody pro fagot jistě a uhlazeně a osvědčil se býti důstojným žákem mistra svého p. prof. Grossa. Z operní školy vystoupila sl. Johanka Pecklová (přijata r. 1857), zpívajíc arii z opery „Lucia“ od Donizettiho. Žačka tato má sice příjemný hlas; avšak vady jeho jsou příliš patrné, než abychom o nich pomlčeli. Především klademe jí na srdce správné vokalisování a jasnou výřecnost, kteréž jen dosíci možná u mistra, jenž sám dobře česky neb německy vyslovovati umí. Dále nutno jí bude pečovat o vyrovnání hlasu ve všech polohách a konečně o to, aby se nosového zvuku vyloučila. Podaří-li se jí vad těchto se sprostiti, vynikne i hlas její a může se statnou zpěvačkou státi. Závěrek učiněn byl ouverturou k „Cesaru“ od Schumanna. Chvalně musíme se ještě zmíniti o ředitelstvu, kteréž letos poprvé též českými programy koncert tento oznámilo. Kéž by i ve vnitřním ústroji tohoto slavného ústavu k rovnoprávnosti se hledělo a česká řeč se nezanedbávala!

E.

— Druhý koncert konservatoria bude se v neděli dne 10. t. m. provozovati. Program obsahuje jubilejní synfonii do C od B. Kittla, ouverturu ku „Krásné Melusíně“ a sola pro bassu (F. Blumentritt), kvartett od Mozarta pro hoboje, klarinet, lesnici a fagot s průvodem orchestru a zpěv (sl. M. Písařovicová).

Jednota přátel umění pro hudbu chrámovou v Čechách vydala před nedávnem svou 33. výroční zprávu za rok 1860. Jak předseda výboru této jednoty o zvelebování varhanické školy pečuje, vysvitá nejlépe z toho, že naše písemné nabídky, v němž jsme se před 2 lety zavázali, zdarma ve škole varhanické dějepis hudebního umění se zvláštním obledem na Čechy přednáseti, ani valnému shromáždění nepředložil; neboť ani v loňské ani v letošní zprávě ničehož věci té se týkajícího nenacházíme, ba ani žádné písemné odpovědi jsme nedostali. Opětný to důkaz o snaze p. předsedy, jak by ústav tento v obledu vyučování rozšířiti se mohl!

— Naše výtečná krajanka, sl. Emilie Schmidtová došla při prvním provozování opery „Faust“ od Gunnoda v Darmstadtu tak velkého úspěchu, že přítomný skladatel sám se vyjádřil, že teprve po 20 letech ideál své „Markety“ v slečně Schmidové našel; načež ji vybídl, by co nejdřív Paříž navštívila. Sl. Schmidtová jmenována jest následkem svých uměleckých výkonů od velkovévody Hesen-Darmstadtského komorní zpěvačkou.

— Zdatný skladatel sborů „Utonulá“ — „Zatoč se“ atd., pan P. Krížkovský, přibyl v sobotu dne 23. z Brna do Prahy, aby pozval našeho výtečníka p. J. L. Lukese by spoluúčinkoval při velké národní besedě, jež bude na den sv. Cyrilla a Metoděje (9. března) v Brně odbývána. Den na to má se na tamějším divadle Škroupův „Dráteník“ s panem Lukesem v titulní úloze provozovati. I slečně Alojsii Blažkové dostalo se čestného pozvání, by v besedě dne 9. března a v operě „Dráteník“ spoluúčinkovala.

— Cecilská jednota bude ve svém třetím koncertě druhou část mše do H-moll od Šeb. Bacha a synfonii do A-dur od Em. Bacha provozovati.

— Pan Dr. V. Ambros objevil tyto dni pokračování zpěvohry náboženského obsahu, o nížto jsme se v předešlém čísle zmínili. Jak se zdá, pochází tento zlomek od tébož spisovatele co předešlý. Zlomek tento obsahuje zpěvy po vzkříšení Páně.

— První valné shromáždění studujících všech 3 fakult zdejší university odbývalo se především k tomu účeli, aby se stanovy k akademickému zpěváckému spolku vypracovaly. Zvláště živě debatovalo se o otázce, zdaž i posluchači technického ústavu do spolku přijímati se mají. Pro přijetí vyslovili se v ohnivě a pěkně české řeči zvláště právník p. Schmaus a pan R. Nápravník; avšak po dlouhém rokování bylo uzavřeno, že se na posluchače technického ústavu žádného zřetele bráti nemůže, jelikož zákonům akademickým nepodlehají. Lze se tedy nadíti, že posluchači technického ústavu sami pro sebe zpěvácký spolek si utvoří.

— Koncert akademického čtenářského spolku bude se ve čtvrtek dne 7. března odbývati. Program je velice zajímavý, obsahuje velkou, cenou počtenou ouverturu od Hynka Vojáčka a ouverturu od Jos. Leop. Zvonáře. Co solisté vystoupí sl. Alojsie Blažková, jenž bude romanci z nové opery „Záboj“ od Zvonáře přednáseti, dále sl. Vilemina Čermáková (piano). Pánové J. L. Lukes a Appé budou české písně zpívati. Konečně uslyšíme dva sbory.

— Včera odbýval se třetí koncert Cecilského spolku, v němž jsme ponejprv slyšeli ouverturu C-dur pro orchestr od J. Šeb. Bacha; recitativ a arii z pašijové hudby od téhož, pak synfonie D-dur od Filipa Em. Bacha a konečně „Credo“ z velké mše H-moll od Šeb. Bacha. Všechny tyto mistrovské a v přísném slohu psané skladby byly obezřelým řízením p. F. Abta správně provedeny a došly velmi příznivého výsledku.

Z Boleslavi. Boleslavský zpěvácký spolek uspořádal dne 17. února hudební zábavu. Programy této zábavy byly tištěny do polovice v české odpolovice v německé řeči, i kusů ku provozování bylo pět českých a pět německých: tedy úplná rovnoprávnost. Přicházelo mi to arciť trochu směšné, jak páni Boleslavští té české a německé rovnoprávnosti rozumějí. Kdyby na př. Liberecký zpěvácký spolek rozdával programy české i německé i zpěvy české provozoval, nadali by mu Liberečtí bláznů; a přec jest pátý díl obyvatelstva český. A v Boleslavi? — jest asi 10 Němců, kteří česky neumějí a pro ty se musí německý program dávat i německy zpívat!

Jak jsem pravil, bylo pět českých a pět německých kusů, tak že český zpěv s německým se střídá; jenom v sedmém kusu místo zpěvů byla deklamace. Do podrobného rozebírání jednotlivých zpěvů nehodlám se pouštět, jediné to podotýkám, že v písni „Horál Čech“ p. Vecko své vlohy osvědčil, začož byl hojnou pochvalou odměněn a na všeobecnou žádost „Žezulinku“ zazpíval, a že „Rekúv sen,“ báseň od Šmilovského, hudba od Slavíka, korunou celé této zábavy byl, a konečně, že provozování německých skladeb bylo jakési intermezzo pro posluchačstvo. Jakou ale proměnu jsem spatřil na tvářích obecenstva, jak zavzněla jednoduchá ale dojemná píseň milého bratra Moravana Křížkovského, „Šohaj“; zvuky pěvců lahodily slechu, a slova písně obecenstvo rozehrála. I povstal ohromný potlesk, mladé posluchačstvo snilo o jiném blaženém světě a nechtělo býti z nadšení vytrženo, pročež žádalo opět a opět opakování písně.

Z Chrudimi. (Poměry hudební.) Dávno jsme čekali, jestli se nám přece jednou v divadle skladby českých kompozitův přednesou; konečně slyšeli jsme 15. února při provozování veselohry „Matka a dcera“ mezi 2. a 3. jednáním ouverturu z českých písní od Tittla. Věru necvičili se hudebníci nadarmo, neb byla ouvertura s jásotem přijata a musela na všeobecné přání býti opakována. Ostatní kusy, mezi nimiž valčíky čestné místo zaujímaly, nebyly téměř ani povšimnuty. Kostelní hudba se u nás dosti dobře pěstuje, jenom naše varhany jsou ve velmi bídném stavu a dobře musí býti opatrovány, aby svým pískotem pobožnost nerušily. Však jest naděje, že budou brzy opraveny, což by bylo žádoucí; lépe ale jíti ke kováři nežli ke kovářickovi.

A. M. K. E.

Z Králové Hradce. (Beseda.) V neděli dne 24. února 1861 odbýval zdejší zpěvácký spolek v sále besedním k slavnosti svého dvouletého trvání besedu, jejíž polovičný čistý výnos určen jest k podpoře potřebných, zpěvu znalých čekatelů učitelských. Program byl následující: 1. oddělení. „Náš český zpěv,“ sbor od Kalivody. Etüda pro piano na levou ruku od J. Šlaufa. Arie ze zpěvohry „Titus“ od Mozarta. Válečná hymna ze zpěvohry „Rienzi“ od Richarda Wagnera asbor Mähringa. — 2. oddělení. Ouvertura ze zpěvohry „Rienzi“ pro piano od Rich. Wagnera. Aria dall' opera „Louisa Miller“ od Jos. Verdiho. „Sbor k bratrům,“ sbor od Viléma Blodka. „Vlast“, arie pro jeden hlas od knížete Hohenzollernského. „Šťastná plavba“ od Rubinsteinova. — 3. oddělení. Slavnostní zpěv na umělce, sbor se soly a průvodem orchestru, od Mendelssohna Bartholdyho.

Ze Slaného. (Volby při zpěv. spolku.) Minulou nedělí odbyly se volby. Za přednostu zvolen jest vážený Dr. p. Leop. Wassermann, za pokladníka p. J. Beránek, měšťan, a za ředitele zpěvu p. Jan Procházk, učitel na hl. škole zdejší. Dále byl vyvolen p. Jan Kybal, učitel z dívčí školy, za tajemníka a p. Janda za listovního č. archiváře. Výkonných údů jest 20 a přispívajících 80. Kézby všickni z nás pracovali k jednomu a témuž cíli!

Antwerpy. Dne 10. zemřel tu Jan Jind. Simon, skladatel a žák Catela. Složil mnoho mší, sborů, kantat, symfonií, a kvartet.

Berlín. Dne 24. února uspořádal tu Pražský pianista pan Fr. Bendel hudební matinée, v němž některé své skladby s úspěchem přednášel.

Z Brna. (Beseda.) Dne 19. února dávala se tu v místnostech bužanek čtvrtá beseda, která těšíc se z velké návštěvy velmi skvěle vypadla. Sbor besední z 64. členů sestávající zpíval vedením výtečného skladatele p. Křížkovského sbory: „Stása, čarodějnice“ od V. Horáka. — „Hlas z Blaníka“ od Hynka Vojáčka s největší správností a precízností. Velkého nadšení vzbudil nejnovější sbor „Zatoč se“ od Křížkovského, jenž zakládá se na národní písní k nejzdarilejším skladbám velenadaného p. Křížkovského náleží. Pan Peška zpíval dvě písně (přílohy k Daliboru) „Její líce“ a „Jahodnice své“ od Fr. Vogla s výrazem a s hlubokým citem. Neméně líbil se p. Hořálka, přednášeje své „Notturmo“ pro piano s velkou obratností a s přiměřenou významností. Takové též pochvaly došel p. Zelnička, jenž svou fantasií na národní píseň „Drotar“ přednášeje nadaným skladatelem se osvědčil. Slečna Anna Šťastná deklamovala Tylovu „To se nesluší“ a byla chválou obsypána. Ze slechty byli přítomni pan rytíř Manner, páni rytíři Vojkovští, pak pan prelát Napp a mnoho jiných.

Brusel. Fétis starší objevil v Boulogni dvě zajímavé a vzácné knihy. Jak známo, považuje se Ottavio Petrucci za vynálezce notového tisku. Za jeho nejstarší dílo držel se svazek 150 čísel obsahující, jenž r. 1503 ve Vídni tištěn byl. Tento exemplář, jenž se v císařské knihovně v Paříži chová, je toliko zlomek třísvazkového díla a sice je to třetí díl. Fétis objevil nyní oba první díly, které r. 1500 a 1501 tištěny jsou. Z té příčiny je vynález notového tisku o dvě leta starší.

Londýn. Vieuxtemps okouzluje nyní zdejší obecenstvo. Jeho koncerty jsou shromážděním vznešeného světa. O jeho koncertech přinášejí časopisy dlouhé řady chvály a obdivování.

St. Louis (v státu Missouri v severní Americe.) Dne 19. ledna t. r. odbývala se tu výroční slavnost zaražení „Národních Novin“, prvních českých novin v Americe a vypadla velmi slavně. Nejméně 600 osob obojího pohlaví české národnosti bralo na této slavnosti podílu. Bylo to zajisté nejčetnější schůzka Čechoslovánů v Americe. Program obsahoval následující čísla: a) Národní pochod, proveden od českých hudebníků řízením J. Marxe. b) Heslo, sbor od J. Horáka, přednesen od zpěv. sboru vedením Vác. Bolešky. c) Český věnec, proveden od hudebního sboru. d) Proslov od Fr. Mráčka, přednesen od sl. Anny Vaněčkové. e) Solo pro kornet od V. Bolešky. V druhém oddělení dávala se veselohra „Pan Čapek“ od hraběte Fredra. V ní účinkovali p. Jan Borecký, sl. Anežka Denková, pan F. Pešek, paní R. Kyselá, pan F. Panovský, pan Karel Roth, sl. T. Tolárová. Oddělení 3. obsahovalo tance, mezi nimiž sousedská, strašák, rejdivák, kolo polka, dokolanská atd.

Z Olomouce. Dne 17. t. m. odbýval se tu koncert ve prospěch sirotků a vdov po vojenských kapelní-

cích, v němžto slovutný národní pěvec p. Lukes triumf slavil. Pan Lukes přednesl polskou píseň „Zawsze a wszędzie“ od knížete Lubomírského a „Moravu“ od výtečného Fr. Pivody s takým jemnocitem, takou rázností a sebevědomím, že veškeré obecenstvo okouzil. Což divu, že potlesk a provolávání „Slávy“ nechtělo přestati. Konečně zpíval p. Lukes národní písně „Sirotek“ — „Červená růžičko“ — „Když tě vidím“ — „Večerní návštěva“ — a „Pršelo jen se lilo“ a rozjaril mysle a rozháral srdce neodolatelným kouzlem hlasu svého. Nedá se ani popsati, jak hluboce obecenstva dojal, roznítil a okouzil. Kromě něho slyšeli jsme duetto, a solové kusy pro housle a lesnici a k závěrce zdařilé potpourri od kapelníka p. Hykla.

Paříž. Před nedávnem přibyl sem Fr. Liszt. — Velutí, znamenitý kleštěnec, pro něhož Rossini svou operu „Aureliano in Palmyra“ a Meyerbeer svou operu „Il crociato in Egito“ (Křížák v Egyptě) složili, zemřel nedávno v Mire v Benátsku. Narodil se r. 1781. — Dne 20. odpoledne zemřel slavný dramatický spisovatel Scribe, jenž nesčíslné množství operních textů zvláště pro Auberu napsal.

Těšín. (Dop. pův.) Jak známo zařídil tu zdatný český skladatel písní a sborů pan Karel Slavík před dvěma měsíci ústav pro piano a zpěv a dochází tu velkého účastenství. V našem městě nachází se mnoho milovníků i znaleců hudby. K posledním náleží p. Smita, professor na katol. gym. a bratr posaunisty Smity u Pražského divadla, pak pan baron Bees, dávný přítel výtečného kritika hraběte Laurencina, kteřížto u pana K. Slavíka hudební zábavy odbývají.

Videň. (Dop. pův.) Sl. Mösnerová, slavná virtuoska na harfu, hrála nedávno před J. V. arcikněžnou Žofii. Když byla dohrála, přikvapila k ní jedna z dvorních dám, a tázala se sl. Mösnerové, zdaž to pravda, že v Praze u doktora Lad. Riegera bydlela. A když tato řekla, že ano, pravila dvorní dáma: „Aber ich bittle Sie, was ist das für einen Mann der Rieger?“ Co na to sl. Mösnerová odpověděla neví; avšak dá se mysliti, že se za pohostinství p. Riegera v těchto kruzích odměnila. Jak se dovídám, bude i sl. Mösnerová v slovanské besedě 9. t. m. spoluúčinkovati.

Dur a moll.

(Panseron.) Panseron byl velmi ješitný a zakládal si velice na své dobré pověsti. Jednou šel kolem krámu jistého tarmarečnicka a kdo vyličil jeho rozhorlenost! — vypátraje na zemi mezi starým železem, roztrhanými botami a jiným hamparátím svou vlastní podobiznu, jižto s velkým nákladem litografovati, svým přátelům rozdati a v prvních musikálních obchodnických vystaviti dal. Co stojí tato podobizna, madame? tázal se Panseron s udušenou zlostí. Tarmarečnice poznavši na první pohled podobu mezi tázacem a podobiznou odvětila směle: „Dvacet franků (as 8 zl. r. čís.). Jak Madame, dvacet franků za

starý obraz! — zvolá Panseron — rámeček je tak sprostý. — Nemluvím o rámeči — odvětila mu zchytralá tarmarečnice, nýbrž o podobizně. Je to podobizna znamenitého Panserona, jenž — však dosti, je to podobizna p. Panserona. Panseronova ješitnost byla tím libě dotknuta; ale dvacet franků bylo přec mnoho. I rozmyslil se jinak a odešel. Tento pranýř in effigie nemohl trpěti! Večer vzav si tedy falešný nos. přikrade se k tarmareční budce a nalezne na štěstí tarmarečnicka. Co stojí tento obraz! ptá se. Padesát sous. Panseron je pln radosti: vezme třesa se podobiznu, chce zaplatit — avšak tu mu spadne v zmatečnosti peněz na zem do starého železa. Shýbne se, by jej zvedl, ztratí klobouk a s ním falešný nos. V tom vstoupí tarmarečnice k světlu a na pohled vše uhodne. Nešťastníku! zvolá na muže — podobizna ta stojí dvacet franků. — Avšak Panseron zvolá ještě hlasitěji: Obraz je můj, je zaplacen! Peněz leží na zemi! a utíká s podobiznou odtud. Tarmarečnice žalovala a odevzdala tribunálu zanečený falešný nos co corpus delicti.

(Filip V.) Když Filip V. r. 1707 skrz Mont de Marsan cestoval, aby království Španělské v držení vzal, šel mu přednosta městský v čele své obce vstříc, řka: „Sire, dlouhé řeči jsou obtížné a řečník stane se nudným, pročez něco J. M. zapívám.“ Byl to chvalozpěv v několika verších.“ Vladaři líbilo se to tak, že „da capo“ zvolal. Řečník opakoval svou píseň s radostí a král poručil mu 10 luisdorů podat. Nyní zvolal smělý řečník „Da capo“ Sire! — a Filip V. dal mu aby žert dovršil, ještě 10 luisdorů.

(Benda.) Dva virtuosové na lesnici přišli na své cestě do Výmaru. Benda, jenž ochrancem všech cestujících virtuosů byl, způsobil, že veřejně vystoupiti mohli. Jeden z virtuosů stěžoval si na to, že k veřejnému vystoupení hodinek nemá. Benda, vytáhnuv okamžitě své z kapsy dal mu je s tím podotknutím, aby mu je, až si nové pořídí, nazpět poslal. Avšak Benda se jich nedočkal, ačkoliv ještě dlouhá leta živ byl.

(Benda.) Jistý virtuos na flétnu, jmenem R., cestoval pod jmenem Vaňhal a přišel pod touto firmou též do Výmaru. I zalíbil se Bendovi tak, že s virtuosem o hudební theorii rozprávěti počal. Avšak brzy se přesvědčil, že p. virtuos ničemu nerozumí. Náhodou objevil přítomný hrabě z Vídně, že tento virtuos Vaňhal em není. Benda i hned písní flétnistu za podvod a tento prosí pokorně za odpuštění; načež Benda: „Aj, vy jste výtečně hráli a neměl jste zapotřebí si cizího jména vypůjčovati — než já Vám to odpouštím! ale že ničehož v generalbassu a zvláště kontrapunktu nerozumíte — to, pane, Vám nemohu odpustiti.“

(Haydn.) Jak známo nežil Haydn se svou chotí v dobrém srozumění a byl dlouho od ní odloučen. Výmarský koncertní mistr Kranz požíval, zdržuje se ve Vídni u Haydna, velké důvěry. Jednou našel Kranz u Haydna balíček svázaných a ještě nerozpečetěných psaní s nápisem „Panu Haydnovi.“ Jaké jsou to psaní? tázal sn Kranz. Nech je, pravil Haydn, a mrzutě je odsoupnuv — jsou to — Odiosa — psaní od mé ženy. Píseť mi pravidelně každý měsíc; avšak já je nerozpečetuji a odpovídám jí, aniž bych její listy četl. Činí to s mými odpověďmi taktěž!

Listárna.

Panu E. V. v Merk. Nemůžeme uveřejnit. — Panu R. v C. Předesešlé číslo „Dalibora“ se opozdilo a bylo teprv odpoledne vydáváno. — Panu Matěj. v N. Přilegrova veselohra vyjde co nevidět tiskem.

K tomuto číslu přiložena jest podvojná notová příloha, obsahující písně cenou počtené od K. Bendla, Ed. Nápravníka a píseň od Pecha. Vyzýváme tímto ctěné obecenstvo k hojnému účastenství, aby Dalibor ještě více působiti mohl. Red.